

TRINUNI OMNIIUM INDUPE-
RATORI,
DEO CELSISSIMO,

Domino ac Patri clementissimo nostro,
SERENISSIMAM atq; POTENTISSIMAM
ELECTORATUS BRANDENBURGICI
SEDEM

Serenissimo itidem, tenello
nec non oculissimo

HÆREDE,
ipsâ ascensionis Dominicæ luce,
ANNO M DC XLIIX,

ditanti,
PRÆCONIA & GRATES,
in Electoralis Viadrinæ

causa,
Oratiunculâ brevi, sexto Junii die,
depromebat

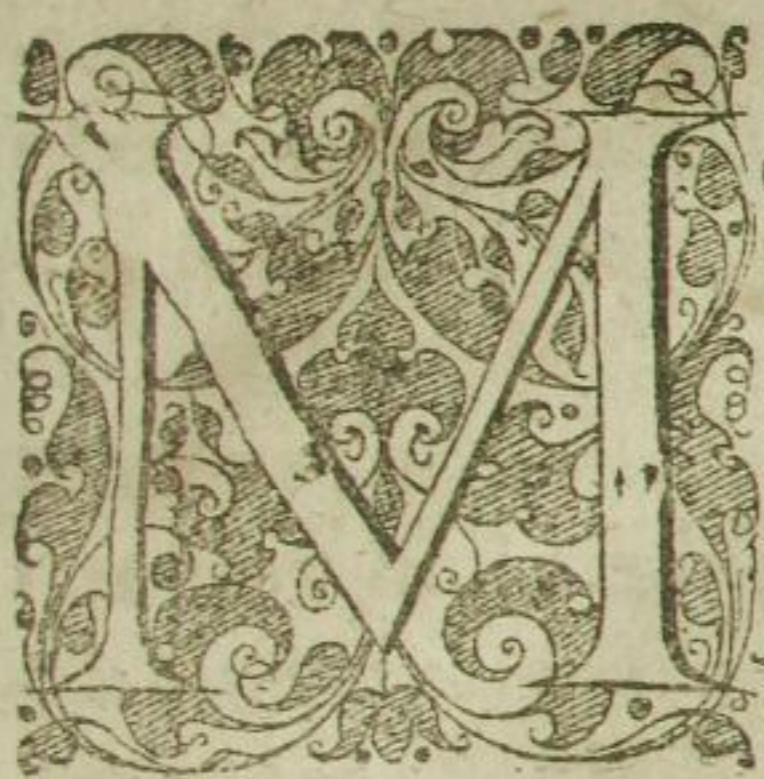
M. GOTTLIEB PELARGUS,
Professor Publicus,

Exprimebat typus
NICOLAI KOCHII,
Academiae Typographi.

list. Boruss.
251,32

Spes votumq; soli patrii, cui limine primo
Vita inter vivos cunabula collocat alma,
Alitibus populo toti procede secundis!
Te nascente ferax lato Germania tractu
induat auspiciis sese melioribus, opto,
Loricam mutare togâ, gestare secures
laurigeras dextrâ pacatâ gaudeat orbis.
Cresce celer, celebris rege quondam: Vive sed annos
Nestoris ipse senis. GENITORIS splendida vita
interea longo (cum Compare) stamine constet.
Sit Domus, à Brenno quæ dicta est, prospera, fausta;
Sit Domus Uranii quoq; stemmatis ampla, vicensque!

M. G. P.

Agnifice Domine Rector,
 Spectabiles Domini Decani,
 ceteriq; admodum Reverē-
 di, Amplissimi, Cōsultissimi,
 Experiētissimi, Excellentis-
 simi, Clarissimi Viri, Juve-
 nes Nobilissimi, florētissimi.

Quam dura provincia subeunda artus meos ho-
 diē submiserim, ut exquisitē sentio, ita ingenuē
 profiteor. Qui enim nunc Ei gratitudine ver-
 borum assurgere constitui, coram cujus Maje-
 state ineffabili vel disertissima Angelorum lin-
 gua nil, nisi balbutiens infantia ac infantilis bal-
 buties est, quomodo non toto vultu, accedens,
 pallore inalbescam? Qui pro re multō Sere-
 nissima grates fusurus adsum, cuinam verbo-
 rum aptitudini me accingere noverim ego?
 Nam quemadmodum, Philosophorum splendor,
 Aristoteles, regalem purpuram regali itidem e-
 loquentiā, ab ipso rege, condecorandam esse,
 Macedonico illi regi inculcabat: sic de rege re-
 gali, de Principe etiam principali facundia ap-
 paratu agendum esse, quis non mecum persua-
 sum habebit?

Arist. Rhetor.
 ad Alexandrum cap. 1.
 pag. milia 731.

Hæc sunt quæ primâ fron-
 te frontem mihi haud exiguis tricis obnubilant.

Sed tandem, ubi cum ipso Plinio pagano at-
 tendo, diis (vel potius vero Deo) gratiorem

Plinius Secun-
dus in Paneg.
Traj. pag. 4.

Salv. in præfat.
8. libror. de
Guber. Deip. 3.

Emmodius lib.
1. Epist. 23.
pag. 36.

esse qui puram castamq; mentem, quam qui me-
ditatū carmen intulerit; Cū in super, juxta
Christianū & pleniore maturitate incoctum Sal-
viani judicium atq; æstimium, Mens bonistu-
dii ac pii voti, etiamsi effectum non invenerit
coepti operis, habeat tamen præmium volunta-
tis: resumptis paulisper viribus, animum ite-
rum commasculo; rem pii studii esse arbitrans,
Academica etiam Lycea, inter aliorum ap-
plausus, sibi gratulando loqui, ac potius jejune
loquendo grates exprimere, quam silendo bene-
ficia Altissimi, ingratitude sibi inurere notam.
Sicut namq;, secundum aureum illud ac Cedro
dignum, Muta charitas pænè repræsentat speci-
em non amantis; pari ratione, muta literati
statūs observantia repræsentare videtur speciem
non observantis, sive non grato animo vene-
rantis.

Postquam ergo divina misericordia Patri-
os limites nuper desideratissimo HÆREDE
latificavit, de quo jam non amplius obscurus
rumusculus, sed manifesta fama est; injurius
in officium meum mihi esse viderer, nisi tenui
Orationis mea filo gratias Regi summo in publi-
co Auditorio texere tentarem. Istud cū fa-
cere contendo, fiduciam addit conatui meo jam
multis experimentis vestra à me explorata be-
nevo-

nevolentia; quam etiamnum desideris sum-
mis percipio, rogatu officioso peto. Eò autem
breuiore telâ subtegmen sermonis ordiar & de-
ducam, quò plures remora hodiè meditati mihi
scripturientem calamum excusserunt, ansamq;
ornatiùs dicendi præciderunt.

Et quò promptiore encomio Numini gratias
exsoluamus, ipse Jehova mentem instruat, lin-
guam excolat, vocem in verba digna concidat.

Ad Gracitudinis nunc argumentum inqui-
rendum non flexuoso itinere ultima Thule (di-
cente Poëtâ) peruestiganda erit: ultrò argu-
menti vis conspectui obuiam sistitur, si tantum
bonorum cumulum in uno bono Principe reside-
re attendas, quantum Gargara segetis, juxta
proverbium, obtinent. Quid Republicæ præ-
stabilis Salute publica? quæ ultimus omnibus
Politiciis scopus existit. Quid utilius Pace &
concordiâ est? sine qua salus nulla consistit.
In qua utraq; nihil non boni publici atq; privati
contineri contemplantur: Quam utramq; usq;
adeo antiquitas de venerata fuit, ut, singularis
amoris & memoriæ ergò, tum saluti tum Paci
columnas, imò templa, exstruere nequaquam
dubitârit. Quapropter nec vulgari encomio
cumulatur, ab historicis, Romanorum Impera-
tor, Augustus, qui pecuniâ à Senatu & populo

Zonaras Tom.
2. Annal pag.
165. sub tit.
Aug.

Pfalm. 75. v. 4.

Job. 26. v. 7.

ad ejus imagines faciendas collatâ, sui nullam
imaginem erexit; sed publicæ Salutis, concor-
diæ & pacis statuas, fecit: cujus rei testis vel
unus Zonaras sufficiens esse poterit. Sed quid
de iis asseremus, quos Digesta sacra quasi vivas
Columnas in medium producunt? (De Prin-
cipibus, Regibus aliisque Dominantibus piis mi-
hi sermo est:) Quos ipse inter reges splendi-
dissimus David, rex, tali elogio à summo Jeho-
va describi testatur; Liquefiebat terra, & ha-
bitatores ejus: Ego uerò direxi columnas e-
jus. Has jure optimo dixeris statuas Salu-
tis, columnas Pacis verissimas & solidæ quie-
tis, ac propterea omnigenæ bonitatis funda-
menta. Cùm veterum erectæ columna nu-
da saltem Salutis nomina, umbra atq; tenebro-
sa monumenta fuerint certissimè. Vastissimâ
terræ molem super nihilum suspendi, Jobi scien-
tissima indago pervidebat: Cælum, cujus ma-
teria terreno orbe quidem miris modis levior est,
quod extensione autem longè Tellure capacius
est, nullis omninò fulcrorum adminiculis susten-
tatur: Regni verò ambitus, civiliter spectatus,
nisi tibicine certo fultus subsistat, pondere suo
corrui, gravitate suâ decidit, interit. Quam
ob causam haud stultè sapere videtur magnus
ille rerum Theologicarum scriptor, Gregorius
Magnus

Magnus, ipsis Politicorum collegiis explicatio-
 nem ad manus suppeditans, ubi, secundum ipsius
 politissimū iudicium, βασιλεύς, sive rex, dicitur,
 quasi βάσις λαῶν, hoc est, basis populi; quia vi-
 delicet ipse super se populum paucratice sustinet:
 Addas recte, quia populi quoque salutem ac sta-
 tum tranquillum sustinet. Perspiciamus ne-
 gotium accuratius. Pacem, ut rem intra for-
 tes varias pendulam & semper difficultate suā
 ruina minantem, modò intestinae subditorum
 machine, modò externa gentium insidia, modò
 à dextra, modò à sinistra insurgentes vires, qua-
 tes facere consueverunt. Hic si fulcimenta re-
 gionum, Regentes, inquam, desint, pax diffri-
 gitur, miserè dissilit inque profundum cadit. Ex-
 empla, quoniam odia interdum pariunt, ex Eu-
 ropais nonnullis tractibus advehere supersedeo,
 in quibus dum de potissima columna, quā re-
 gnum stabiliri debet, alter alterum non levi, ut
 dicitur brachio obiurgat; sed gravi satis & ar-
 matā manu monet, mera ruptura, scissura ac
 interitiones deprehenduntur. Omnis deniq̄ sa-
 lus quantā pernitate in perniciem delabatur,
 non substratā Magistratūs fulturā, notissimum
 exstat. Nullis igitur non Imperantium ner-
 vis contrā eundem, cunctis insuper artibus.
 Constantinum Magnum affirmare solitum An-
 nales

Gregor. Ma-
 gnus lib. 9. Ex-
 posit. Moral.
 in Jobum cap.
 10. Col. 24°

Zonaras tomo
 3. Annal. sub
 tit. Constant-
 pag. 10°

nales quorundam referunt, Imperatori nemini omnium, ne suis quidem propriis membris parere debere, publicæ tranquillitatis conservandæ causâ. Id quod quomodo à justis Principibus observetur, membratim dispiciemus. Quem admodum enim à vera & ab immobili statua nihil differt, quicumq; commodo subditorum invigilare pigratur: ita illæ verè animarum columnæ animatas ac mobiles sese esse, singulis fermè membris indicant. Oculi, piè Dominantis, quando, in salutem reipublicæ communem, curam suam intendere desinunt? Aures quando opplorantibus clausæ sunt? crebrò sibi ipsis occlamantes præmonitionem, qualem mulier illa Adriano, Imperatori, in os audacula dicere tentabat. Nam cum Adrianus præteriens interpellanti fœminæ respondisset, sibi non esse otium, ista exclamare cœpit; Ergo imperare noli. Manus, cum Alexandri Macedonis dextera, in auxilia, vel vilissimo præstanda, semper exerta sunt. Deniq; nihil sibi reliqui facit bonus Imperans, qui totus utilitati subditorum impendatur. Quoties itaq; novos Principes Regioni datos ac natos conspicias, toties novo Salutiferæ Pacis ac Paciferæ salutis statumine oras corroboratas existimaveris. Sicut ipsa profectò natura tenellum patriæ nostræ Columnen

Zonaras tomo
 2. Annal. p.
 203. sub tit.
 Adriani.

lumen, Principem ac Hæredem *Marchiæ* Serenissimum, amabilissimum, ad omnem virtutem finxit. Unde salutem indubitata *Marchicis* spondemus finibus. Pro quo bono atq; dono, Deo gloriosè gubernanti gloria infinitis seculis dilatata sit! Deo reges transferenti, & constituenti reges eidem Deo nostro! Extra quem nemo ac nihil eosdem constituit aut constituere potens est. Regem esse, à fortuna plerunq; datur: (vox erat *Ferdinandi Aragonii*, *Neapolitanorum* regis apud *Franciscum Guicciardinum*:) Verùm, eum regem esse (pergebat,) qui salutem ac felicitatem suorum civium, quasi unicum regnandi finem, rebus omnibus anteponat, id ab ipso tantùm atq; à propria virtute proficiscitur. Ad enim verò, quam longis spatiis, recessibus & diverticulis rex iste *Aragonius* à regia veritatis via absit, quis videns non viderit? Exclusâ fortunâ, rejectâ propriâ virtute, soli Numini acceptum ferendum est, & quòd rex institutus, & quòd bonus aliquis fuerit regnator. Libremus impensius, quot quantisque catenatis offensis, cæli cælorum Dominum adversus jugula nostra in iram acerbissimam provocaverimus hætenùs constantissimè; ut non immeritò omnes ubiq; regio-

B nes

Dan. 2. v. 21.

Franc. Guicciard. lib. 1. histor. Italiæ pag. 47.

nes reddiderit tremulas atq; nutantes, imò ut
causa multum excitatum Jehova fuerit, evel-
lendi penitus columnas ac evertendi cuncta
funditus pedamenta cunctarum nationum.
Suâ autem victus miseratione, tamen haud in
totam ruinam patrium solum deturbavit, pra-
cipitavit, coarctavit. Magnum ergo cle-
mentia specimen apparere intelligimus, quòd,
cùm Altissimus mille irascendi causas in prom-
ptu ac numerato habuerit, nullus tamen terram
nostram omni denudare fulcro animum induxe-
rit: Majus, quòd Columnam regionis nostrae
salvam, sartam tectam ac incolumem servare
benevolentissimo brachio dignatus sit: Maxi-
mum, quòd novâ insuper columellâ Patriam
condecorare ac confirmare aggressus fuerit spe-
ctatissimè. Repeto; Suâ ipsius misericordiâ
stimulatus id nobis exhibuit. Addo; Suâ
ipsius gloriâ excitatus hoc praestitit, quò nomen
sanctum suum nulli non genti gloriosum detege-
ret, ostenderet. Haud secus atq; olim Israe-
litis opem pollicebatur, non alio fine, nisi sui in
nominis honorem debitum. Qua de materia
diplomata divina, Ezechielis vaticinio deprom-
pta, plenissimè loquuntur. Textum si perci-
pere libet, majestate refertissimum audiemus.
Cle.

Clementiâ usus sum propter nomen sanctitatis
meæ, quod profanant domus Israëlis in genti- Ezech. 36. v.
bus, quò venerunt. Idcirco dico domui Israë- 21, 22, & 23.
lis, sic ait Dominus Jehova; non propter vos
ego facturus sum, ô domus Israëlis; sed pro-
pter nomen sanctitatis meæ, quod profanâstis
apud gentes, quò venistis. Ut sanctificem
nomen meum maximum, quod profanatum
fuit in gentibus, quod profanatis in medio ea-
rum; ut sciant gentes, me esse Jehovam, di-
ctum Domini Jehova, cum sanctificabo me in
vobis ante oculos earum.

Quare tuo nomini, ô Deus sanctissime,
gloria sit cellissima! qui non modò nobis
pepercisti; sed novo porrò bono Politiam no-
stram exhilarâsti: Honor tuus omnium lingvis
prædicetur, nullis seculis terminetur!

*Accinant nobiscum omnia Christiana re-
gna, omnes provincie, ditiones, principatus,
in quos muneris nostri novi commodum redun-
dat. Quid enim non commune est, quod
natura optimum fecit? exclamante Ethnici
illius, aliàs spurci, optimâ sententiâ. Præ-
sertim verò nobiscum vicinia, doni tanti parti-
ceps facta, ovet. Nam etsi limites ac terri-
toria tam accuratâ mensurâ politicâ sejungatur,*

Petrò. Arbitr
in Satyr. pag.
mibi 54.

Deuter. 2. v. 5.

ut summus aetheris Imperator ipse ne transver-
sum quidem digitum fines confundendos velit,
exemplo Israëliticæ turba, quam se vero satis
mandato retrahebat, ne in filiorum Esavi ter-
minos vel vestigium plantæ excederet, sic in-
terminando; Non daturus sum vobis de terra
eorum vel vestigium plantæ pedis: Nihil in-
terea prohibet, quò minus fructus, Dominato-
rum bonorum, proximos quoq; limites transfili-
at, & torrentis instar, exuberet in vicinos.
Esto; nullos alios ex HÆRÈDÈ Electorali,
nuper suborto, fructus ad vicinas sedes excur-
rere ac promanare, præter lineæ sanguinisque
Electoralis productionem continuationem:
Fructus tamen iste tantus est, quantum facun-
dia nulla exprimere, nedum noverit exornare.
Nam, quòd si, intra statum æconomicum, vi-
cinus ideo auctam sobole hereditatem vicini
gaudet, quia sibi certò spondere potest, mox fu-
turum, ut, sicut heres, vicino progenitus, san-
guine parenti æqualis est, pacificis etiam mori-
bus eidem evasurus sit æqualis; atq; hoc mo-
do in abrupta totius viciniæ tranquillitas sit per-
mansura: Quòd si, inquam, conditio æco-
nomica sic ratiocinatur; quid non concludere
poterit vicinarum regionum prudentia Politica,
in

*in felici Magnatum propagatione? Quanto
 usui ac commodo aliàs Marchiones Brandenbur-
 gici Romano Imperio nunquam non exstiterint,
 explicare jam nolo, cùm aliis oratiunculis, non
 ita pridem peractum meminerim. Quàm lon-
 gè latèq; in plurimas ditiones exempla laudatif-
 simæ suæ Gubernationis sparserint, ut reliquos
 taceam, unum Althamerum evolventes inter-
 rogemus, qui de Georgio, Marchione Branden-
 burgico, prolixas elogi periodos, ita scribendo,
 concinnavit; Hinc nostrorum Marchionum
 appellatio, quòd principes sint & Marchiam
 administrant. Unde etiam Tibi, Illustrissi-
 me Princeps, hæreditarium nomen, quòd Mar-
 cam, id est, non minimum Germaniæ distri-
 ctum & provinciam sanctè gubernes; ut sæ-
 piùs optem Germaniæ multos ejusmodi Marchio-
 nes ac principes, qui æquitate polleant, legum di-
 vinarum sint periti, & prudenter vigilant, ut suæ
 Marcæ, hoc est, ditionis hominibus probè consultum
 sit. Laudo tuum Christianum pectus, æqui-
 tatem & justitiam probare non desinam. Sic
 Althamerus. Ego hoc saltem non possum non
 repetere, pro nostro hodierno & tam exoptato
 Hæreditatis Brandēburgicæ efflorescēte surcu-
 lo, spem fructûs circumcirca promittente, Deo*

Andréas Al-
 thamerus in
 Tacitum pag.
 m. 61.

Trinuni iterum atq; iterum gloria, laus & honor sit!

Prospiciamus, an temporis commoditas, quâ spes nostra Brandenburgica effloruit, grati quid ominari sufficiat? Cui puero in plateis colludenti, cui tabellario in triviis decurrenti, cui operario in officina laboranti, cui nugatori circumvago, cui heluoni in popinis lurcanti, ignotum esse crediderim, presenti tempore multijugis paginis, verbosissimis sermonibus percrebrescere nuntium, quo pacto, qui pacem parturiunt, pacem fermè ad umbilicum deduxerint; pacemq; ne distorta aut monstruosa in lucem prodeat, animosè satisfaciendo, juvare contendant. Hâc ipsâ temporis opportunitate, appositè, fausto puerperio, latissimo sydere oritur, de quo totum thema nostrum agit, Marchici spatii lumen, Princeps dulcissimus. Fallor? num divinare licet, quem tot pacis nuntii præcesserunt, comitantur & sequuntur, eum mero quietis studio, mero concordia umbone subjectos sibi populos obumbraturum esse fidelissimè? Nequaquam pigebit interposuisse, quæ Annalium Sveviorum scriptor, Martinus Crusius, quodam in loco assignata, posteritati reliquit, exposuit: quando & ortum Marchionum

Mart. Crusius
in paralipomeno rerum Svevicarum libro, qui Dodecadi tertie Annalium annexus est pag. 4.

num

num Brandenburgensium ex Zollerensi familia
deducit, & Zollerenses plerumq; pacis divite
nomine delectatos statuit. Verbis ipsius inha-
rebimus: Delectatur, ait, familia Zollerensis
nomine Friderici; ut omnes hi fratres inter
se habent (sicut ait Godefridus à Ramingen.)
Fridericus, Episcopus Augustanus: Eitelfri-
dericus, Cameræ præses: Friderich Eitelfri-
derich, præfectus rei maritimæ in Belgio: &
Fridericus Joannes, atq; Fridericus Albertus.
*Hactenus Crusii narrata. Nostrum sit, ita ju-
dicando procedere; Amor pacis in Atavis &
Antecessoribus, non defer vesceat in Atnepotibus
& succedentibus. Tempus nunc adesse cer-
nimus, quo formosissimus annus; quo vernus
decor plusquam Apellis colore, Zeuxis nito-
re, orbem terrenum expoliat; tapetis veluti,
campos vestiat: Ubi arbusta frondescunt, pra-
ta virescunt, horti singuli florescunt, omnia cre-
scunt atq; succrescunt. Non somnium hinc Asty-
gis regis offertur, qui dormitando viderat ex-
utero filia, quam unicam habebat, vitem ena-
tam, cujus palmitate omnis Asia obumbraretur.*
Consulti tunc harioli, ex eadem filia nepotem
ei futurum, cujus magnitudo prænunderetur,
responderunt. Haud sanè stertentibus no-
bis, sed vigilantibus, quocumq; oculos vertas,
omina,

Justinus lib. 1.
pag. m. 4.

omina; in manus fermè, palpanda traduntur; ex quibus datur præcognoscere futuram olim magnitudinem florentissimi ramuli patriæ, sub quo universa floreant. Florebit, tanquam in horti amœnitate, Heliotropium obsequii: vigebit fragrantia optimarum virtutum: crescet opulencia generis varii: eradicabitur lolium vitiorum, exstirpabuntur urticae malorum: ubi Zephyri erit verna suavitas, fructibus tamen & æstas, uberrimaq; autumnitas, nulla hyemis aut Boreæ frigida asperitas. Mos & consuetudo historicis inveterata est, ad calculum revocare, ad digitos supputare, circa natalitias Magnatum dies, omnes circumstantias, res gestas, miracula, aliaque observanda; ut legentibus augurium inde eliciendum relinquunt. Nos istuc potius sancti optamus, quam profani auguramur. Optamus itaque precibus intentissimis, ut, cum ipsa Ascensionis Domini anniversariâ solennitate PRINCEPS mundana lumina primò aspexerit, quâ mundi Salvator Evangelii prædicatores in spatiosum terræ ambitum dimittendos esse prædixit, ut, inquam, prædicato verbo alacer innutriatur, prædicantibus impiger adjumenta suppeditet, religione puriore incalescat, mentemque sursum perpetuò dirigat, ubi Christum degere Scriptura

ra edocuit, in cœlica regna assumptum. Id
dum exoptamus, simul speramus, Tibiq; rur-
sus intimis visceribus conceptas grates exsol-
vimus, Deus immense, potentissime!

Margites & stipes dice mereretur, non a-
nimadvertens providentissimam celsissimi Nu-
minis curam, clementiã ac sapientiã singulari
temperatam, in aperienda occasione connubii
Electoris nostri Serenissimi, Domini Clemen-
tissimi. Nam ut aspectu suo amabilissimam
ac Serenissimam Sponsam, ex Uranensium
Domo Gloriosissima, de Belgio meritissima,
oriundam, magis magisque ambiret; expedi-
tio Ipsi cœlitus obtrudebatur, quæ Eundem in
Belgica evocaret loca. Hic tandem Ille Ge-
nitus, quem osculis amplectimur subjectissimis.
Genitus intra Belgicam gentem; gentem va-
ria doctam, vinci saltem ac succumbere nesci-
am: Gentem, quæ in literis armata, in armis
literata; inter arma & literas plurimis vir-
tutum plurimarum usibus excultissima est.

In cujus laudes dum effusis paupertini in-
genii mei fontibus erumpere conor, lacteo La-
tiantii monito obstrepente sufflaminatus pedẽ me-
ritò figo, qui flumine dulcoris sui in talem discor-
rit formam; Minuit laudem, qui partem laudat

C

ex

Laetant. lib. de
falsa sapientia
cap. 14. p. 216.

ex toto. Nam licet integra dies clogio Belgarum decantando consecranda foret; angustia nihilominus temporis nos tantoperè excludi sentiremus, ut ne millesimam quidem laudis dignæ partem in medium à nobis productam fuisse ultrò confiteri cogeremur. Quare, ne partem laudando, laudibus aliquid decerpamus, totum cum parte potius tacendo pratereamus, ad portum & finem properantes.

Quis demirari satis queat inexhausti consilii cælestis processum benevolentissimum, ac benevolentiam prudentissimam? sive metiamur loca, ubi tenerimum Patriæ coreulum nobis productum atq; natum; sive quomodo datum; sive quo tempore donatum; sive quàm multis usurpaturis concessum; sive à quo tradente traditum; sive quantum ipsum ipsius dati atq; donati pondus sit. Quocunque demum imbecillitatis res declinet aut labatur; Quod rimari nequimus, demirari haud valemus, ornatè exaggerare non potentes sumus, id grato tamen ore, gratiore corde, extollemus.

Ad tui itaq; Solii scabellum nunc proster-nimur, Dominatorum Domine verè invictissime! Tibi grates deferimus, quas angustia
mentis

mentis humanæ concipere potest, maximas,
 æternas; quòd; cùm quædam Imperia sint
 quasi greges sine Pastore, quasi corpus sine
 Capite, ceu structura sine statumine; Tu ta-
 men nostris provincieis Columnas duas splendi-
 dissimas subdere volueris omninò paterno af-
 fectu; quarum celebritas vel ultra remotissi-
 mas Herculis Columnas seu statuas protende-
 tur. Tibi, laus, honor & gloria! *David.* ^{Psal. 148. v. 3.}
dem interim, vatem regium, imitabimur, qui,
postquam solâ luce orationis suæ se laudes tuas
illuminare non satis posse senserat; Solis atq;
astrorum lumina nobilissima in subsidium vo-
cabat, devotis votis vociferando: Laudate
eum Sol & Luna, laudate eum omnes stellæ
lucidæ! Quia enim inter omnia creationis ope-
ra corporea in mundo Sol & astra corpora pretio-
sissima sunt; adeo, ut, dicente Nicephoro Gre-
gorâ, nemo in hunc usque diem, secundum lau-
dationum leges, palàm Solis pulchritudinem &
magnitudinem & jucunditatem celebrare ausus
sit: Nam cùm nihil sit in orbe, cum quo
conferri possit, multum abesse inquit, ut quis-
quam perspicuè de eo dicat: Idcirco haud in-
iquus David est, qui ad ejus rei laudes, laudes
divinas, tandem remittit, quæ res laudatissima,
 imò

Niceph. Greg.
 lib. 8. pag. 156.

imò omni laude major est. *Æquali ratione*
nos cogimur Phæbi decore irradiare, imò altis-
simo cæli illustrare lumine, quod nostro haud va-
lemus. Te laudent (DEUS) cum astris simul
Angeli & cælorum cæli. Fac, pro hoc a-
lioq; beneficii specimine, Te olim in superis
laudemus beati. Conserva, quæ dedisti, Pa-
triæ firmamenta. Panacea virtutis tuæ GENI-
TRICEM Serenissimam corroboret; Exube-
rent Ipsi cunctæ bonorum copiæ. Columnis
insultantes adversarios averte; morborum tem-
pestates ab iisdem fulturis depelle; Serenissimos
Patriæ Protectores, cum Coniuge ac Matre sua-
vissima, reduces siste; nosq; omnigenâ
prosperitate beare perge.

H. No. 251, 32

